

naar de en Gang vare døde. Med andre Ord, at man ikke alene kunde faa godkendt et Sted, som i al Almindelighed var et Sted, hvorhen man kunde stille saadanne Urner, men at, naar en Person var i det Tilfælde, at der var et Sted, hvor han for sit Vedkommende og maaske han og hans Hustru for deres Vedkommende kunde ønske deres Aske henstillet efter Døden, de saa ved Henvendelse til Justitsministeriet kunde faa et saadant Sted godkendt.

I gamle Dage var det jo Skik her i Norden, at man ikke gravedes ned paa Kirkegaarde, der laa skjulte et eller andet Sted, men at man fik sin Grav paa et Sted, der var højt, og hvor man kunde se langt ud over Landet og som oftest ogsaa vidt ud over Vandet. Jeg kan tænke mig, at der endnu hos mange kunde være Ønske om, at deres Aske efter deres Død skulde opbevares paa et Sted, der var dem personlig kært paa Grund af dets Naturskønhed, eller fordi de paa dette Stykke Jord havde lagt deres Arbejdskraft i deres Livs Dage, eller fordi de af en eller anden Grund følte sig knyttede og bundne til dette Sted. Det vilde være mig meget kært, hvis en Bestemmelse i denne Retning kunde gennemføres ved de her foreslaaede Ændringer. Enhver Sagfører ved jo, hvor omhyggelige Folk ere, naar de skulle skrive deres Testamente, for at træffe Bestemmelse om, at først og fremmest skal der af Boets Midler disponeres saaledes, at der sikres dem en Begravelsesplads, som er urørt saa længe, som det overhovedet efter de bestaaende Regler kan lade sig gøre. Hvis det var muligt, at man kunde faa et Sted godkendt som Begravelsesplads for sig selv og sin Familie og saaledes skaffe sig i levende Live Ejendomsret til dette Jordstykke og der indrette sig en saadan Begravelsesplads eller Kolumbarium, eller hvad man vil kalde det, saa kunde man ad den Vej sikre sig, at ens egen og maaske ens nærmeste Slægtinges Begravelsesplads blev urørt i langt længere Tid, end det kan lade sig gøre ved at sikre sig en Begravelsesplads paa en Kirkegaard eller andet saadant af Justitsministeriet godkendt Sted, som her er Tale om. Jeg tror, at man ad denne Vej uden at krænke nogen som helst berettiget Interesse kunde tilfredsstille en god og sund Pietetsfølelse, og jeg vil derfor, hvis dette Forslag bliver henvist til Udvalg, meget anbefale Udvalget at tage denne Henstilling under Overvejelse.

Pinstrup: Naar jeg har bedt om Ordet, er det for at fremføre en Tanke, der til en vis Grad falder sammen med, hvad den sidste ærede Taler udtalte. De Grunde, den ærede Forslagsstiller i sit Indledningsforedrag navnlig fremhævede til Gunst for Ligbrændingen, vare, saa vidt jeg forstod ham, de to: den for stærke Benyttelse af Kirkegaardene, der havde til Følge, at Ligene ofte graves op efter 20 Aars Forløb, hvad ogsaa jeg selvfølgelig ligesom alle andre maa finde særdeles uhyggeligt, og dernæst de hygiejniske Hensyn. Ligbrændingen interesserer ikke mig. Jeg har ikke Lyst til at blive brændt, og i det hele taget tror jeg, at Ligbrændings-spørgsmaalet interesserer Landboerne meget lidt. Men der er en anden Maade, hvorpaa de paapegede Ulemper kunde indskrænkes, nemlig ved at give Landboerne Tilladelse til at indrette Begravelsespladser for sig og Familie paa deres Ejendom. For saa vidt falder min Tanke altsaa sammen med den sidste ærede Talers, men med den Forskel, at jeg ikke tænker paa, at Ligene skulle brændes først, men begraves paa sædvanlig Maade. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke vil være villig til at træffe Foranstaltninger til, at Landboerne under visse Betingelser kunne faa en saadan Tilladelse. Det tror jeg, mange ville sætte Pris paa, og jeg kan ikke indse, at det vil skade nogen.

Forslagsstilleren (Alfred Christensen): Det gør mig meget ondt at høre, at den højtærede Justitsminister, efter at have hørt paa mig i ca. en Time, slet ikke har fundet nogle Argumenter til Støtte for mit Lovforslag, men mente, at mit Foredrag var kommet saadan noget som ca. 12—14 Aar for sent. Det er kedeligt, for jeg kan jo ikke tilskrive det Mangel paa Evne hos den højtærede Justitsminister, det maa snarere være, som min gamle Skolelærer sagde, Mangel paa den gode Villie. Thi jeg kan ikke skjule, at naar jeg fremlagde dette Lovforslag med de Ord, at det er kun smaa Ændringer, der foreslaas, men Ændringer, der sigte til at lette Udførelsen af Ligbrænding og til at gøre den mere almindelig, og naar jeg begyndte mit Foredrag med at udvikle et Stykke af Bacillelæren og derigennem sagde, at det er af Interesse at faa Ligbrænding udbredt, at gøre den populær, ikke som et Skræmmebillede for Folk, men som noget, der er mere almindeligt, for eventuelt un-